

Omule cum ți'e inima

(55, 153, 177)

1. O - mu - le cum ți'e i - ni-ma? Ia sea - ma'n vi - a - ta ta! Ce rod ți'a du - ce i - ni-ma? Pă - ca - tul ori vi - a - ta? Pe rod cu-noaș-tem să - mân-ța Și ci-ne'a se - mă - nat hol - da? Dum - ne - zeu ori vrăș-ma - șul.

2. Este-ți inima călcată Ca și o cale lată,
 Și sămânța de pe cale O mănăcă păsările.
 O cearcă-te nu-ntârzia Dacă ți-e inima așa,
 Nu afli fericirea.

3. Este sămânța călcată Răpită și mâncată,
Atunci nu poți s-agonisești Sufletul să ți-l hrănești.
Căci când Cuvântul îl auzi Și-n inimă nu te pătrunzi,
Calea vieții ascunzi.

4. Este-ți inima-mpietrită Prin păcat întărită,
Și sămânța niciodată Nu rodește în piatră.
Că piatra nici un suc n-are Și nici sămânța putere,
Să fie roditoare!

5. De inima nu s-o zdrobi Și prin lege nimici,
Și dacă nu se căiește! Rodul nu poate crește.
De-aceea asta gândește Și crede și te căiește,
Atuncea rodul crește!

6. Dacă-s ca spini în inimă Cu grija lumii plină,
Când îmbogățiri râvnește Sămânța vestejește.
Atunci sămânța se-neacă Și nu poate să aducă
Rod nou, pentru viață.

7. Așa-i când numai dup-argint Și mărire ești silit,
Când după poftele lumești Cu inima te silești.
Aici loc binele n-are Și-a lumii ne-ndestulare,
Atunci sămânța moare.

8. Se poate pământ bun afla Aici în lumea asta,
Cari Domnului e cunoscut Cu inima încrezut.
Acesta-i cari rod aduce Unde sămânța se pune,
Și face roduri bune.

9. Cini are urechi audă! Cu inima-nțeleagă,
Oricare să se-ngrijească Să nu se lenevească.
Că sfârșitul vine curând Când nu-i sămânța-n bun pământ
Atunci ești în veac pierdut.

10. Doamne Tu fă inima mea Să fie rod bun în ea,
Sămânța în ea să crească Și-nsutit să rodească.
Ca să pot înaintea Ta Cu rod bun a mă arăta,
E toată dorința mea.